

כירה פרק שלישי שבת

מה

עין משפט נר מצוה

גב א מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

רבינו הגאון

אוהה בשבת. כוונת
שיש עליה שעות. פ'
מכני כו. משלש את
הכור ואת כני. וספרות
משלש שלוש. כרתון
המירל בגמ' וספרות
במשקן (מ"ק ג) סא
מדי שלוש. ונפלה
משלש כל. קני מירת
אין טריון אוהה בשבת
בכונן שיש עליה שעות
האין עליה שעות
ש"י. ווע"ז דרוו עליה
בין השמשות. ושענין
משנה ו' לר' שמעון
היא. ורב דאבר רבי
יהודה. דא רב ר' א
דאבר מניחין נר ע"ז
דקל בשבת (אין מניחין
נר ע"ז דקל ביום טוב).
מכלל דרב ר' יהודה
סבר ליה דאבר הנר
שדליקו בו בשבת א"ל
במשלשין אותו. אבל
ביום שמשלשין אותו
ונצטא משתמש במתבר
לקרקע אסור. (אין
מניחין נר ע"ז דקל
ביום). ואקובטא אליבא
ד' יהודה דשני ליה
כן שבת ליום. אבל
ר' שמעון לא שני ליה
במשלשין הנר בין שבת
ליום. איני דרב ר' ווא
יהודה עבד ליה. ווא
רב דתירי לפלגו נר
מפני הבארי בשבת.
ושנין הא אבר רב כהא
כרי ווא ר' ל' לסקור
עליו בשעת הרהק מכלל
דרב סבר ליה הלכתא
כ' שמעון. ווא דא' ר'
יוהנן אין מוקפה לר' ש
אלא מדי דאיהקא
לאיסרא כטון שכן שבני
בשעה שדולק או כטון
עיסורי סכה וכיצא
בין הוואיל והוקפו
למצוה ששפה היא

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הב"ה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

הכי נמי מסתברא דרב כר' יהודה ס"ל. בכמה מקומות אשכחן דרב סבר כר' יהודה דאמר משה שיחודה למעוה והגיח עליה מעוה ואילו לר' שמעון שרי דהא שרי הגזרות אפי' תקע צה כמה זמני ודכרי דרוזי (לעיל דף י"ט): אלא דצ"ל לר' סבר כר' יהודה דמינו דליתקלאי בין השמשות כו': **מקמי** חזרי בשנתא. שביום נה שפלה לא היו מניחין נר אלא בבית ע"ז ומאי דקמבעיא ליה לרב הוה טפי מנכר שבת משום דלנורך אכילה היו מניחים להם והע"ז דבשעת הכנה אמרינן בהמה מוליקין (לעיל דף כ"ה): דמיניה על שולחט דויו הכא מיירי אס יארע שלא הניחה על שולחטו א"ל אומר ר"י דשעת הכנה דלעיל לאו סכנת חברים קאמר אלא סכנת גזירה שגזרו שלא להדליק נר הוה: **היבא** דדחייה בידים אית ליה. ואף על גב דרב סבר שרי ר' שמעון אף על גב דדחייה בידים דהתם שאני כיון שזכר פסק דיוחי שלה אלא הכא לעולם לא דמיין כל זמן שמונחין סם: **א"ל** שכן שזכר לאו דווקא שזכר דהוא אסור משום מכבה כדאמר בפ"ד דביצה (דף כ"ב) המסתפק ממנו חייב משום מכבה אלא המעטפת מנר ומשום דמוקפה למעוה לא אסור ע"י הדוקל לעולם כדפרישית לעיל אלא כדאמר בכ"ה פירקין משום דהוי צביס לדבר האסור חימה לר' דלמאי נקט שמן שזכר טפי ה"ל למינקט און מוקפה לר' שמעון אלא בגזירות ולימון דדמו טפי לחיטין שרען ללא איתקלא לא מחמת מעוה ולא מחמת איתקלא וליכא למימר דסבר ר' יוחנן דלר' שמעון אין מוקפה בגזירות ולימון דהא רבי קאמר בסמוך דאית ליה לרבי שמעון מוקפה בגזירות ולימון ומסתמא לא פליג: **עד** מולאי י"ט אחרון של נה. הקשה ר"ת ביום טוב שזכר אלא חזר אלא מעטס מינו דליתקלאי בין השמשות מחמת יוס שזכר והא רבי שמעון שרי מותר השמן שזכר אף על גב דהוקפה בין השמשות למעוה משום יוס הבא ונראה לר' דבמה שאסורה הבדייתא יוס טוב האחרון לא איתא כר' שמעון:

הכי נמי מסתברא דרב כר' יהודה סבירא ליה דאמר רב מניחין נר על גבי דקל בשבת ואין מניחין נר ע"ז דקל ב"מ, אי אמרת בשלמא דרב כרבי יהודה סבירא ליה היינו דשני בין שבת ליום, אלא אי אמרת כרבי שמעון סבירא ליה מה לר' שבת ומה לר' יום, ורב כרבי יהודה ס"ל והא בעו מנייה דרב מהו למלמולי שרגא דתוכחא מקמי חברי בשבתא ואמר להו שפיר דמי? שעת הרהק שאני דהא א"ל רב כהנא ורב אשי לרב הכי הלכתא? אמר להו *כדי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הרהק. בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן חמים שורען בקרקע, וביצים שתחת תרנגולת, מהו? ב"י לית ליה לר' שמעון מוקפה היבא דלא דחיה בידים היבא דדחיה בידים אית ליה מוקפה **א"ל** דלמא **א"ל** שני? א"ל **א"ל** מוקפה לרבי **שמעון** אלא **שמן** שזכר בשעת שהוה דולק הוואיל והוקפה למצוה. *הוקפה לאיסרו ולית ליה הוקפה למצוה *והתניא **סיכבה** בהלכתה ועיסרה בקרמית ובסדינין המצויין ותלה בה אגוזין אפרסקין שקדים ורמונין ואפרכלי של ענבים ועטרות של שבולין יינות שמנים וסלתות אסור להסתפק מהן עד מוצאי י"ט האחרון ואם התנה עליהן **הכל לפי תנאן** ומוציא דר' שמעון היא: דתני ***ר' הווי בר יוסף קמיה דר' יוחנן** אין נושלין עצים מן הסוכה ב"ט אלא מן הקמור לה **ור' שמעון** מתיר, וש"ן בסוכת החג כהן שהיא **אסורה**, ואם התנה עליה **הכל לפי תנאן** **כעין** שזמן שזכר קאמרינן הוואיל והוקפה למצוה הוקפה לאיסרו, איתמר נמי א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן אין מוקפה לרבי שמעון אלא כעין שזמן שזכר בשעה שהוה דולק הוואיל והוקפה למצוה הוקפה לאיסרו. אמר רב יהודה אמר שמואל **אין מוקפה לר' שמעון** אלא בגזירות וציקות בלבד, ומדי ארינא לא **והרגיא** היה אוכל: **ב"ה** האנים והותר והעלן לגג לעשות מהן גזירות, **ב"ה** נביים והותר והעלן לגג לעשות מהן צימוקין, לא יאכל עד שיזימן, וכן אתה אומר באפרסקין והבושין ובשאר כל מיני פירות מני אילימא רבי יהודה ומה היבא דלא דחיה בידים אית ליה מוקפה, היבא דדחיה בידים לא כל שכן, אלא לאו ר' שמעון היא לעולם רבי יהודה (ואוכל) אצטריכא ליה סד"א כיון דקאכיל ואויל לא ליבעי הומנה, קמ"ל ביון דהעלן לגג אסוריה אסוריה לדעתיה מינייהו. *בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי **פצעילי**

מניחין נר. מצדד יוס: ע"ג דקל. וילקט סם צבצת לילכא למיחש לכשיכבה לישקליה מיניה וגמלא משתמש במחזר דפון דלקיטי דלבר האסור בין השמשות איתקלי לכוילי יומא: ואין פניחין כו' צ"ע. דשקיל ומקא ליה ומשתמש בחילין: מס לי שבת כו'. צבצת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **ש"ל** דהנוכחא. אחר שזכר מקמי חזרי. שלא יראוהו בחזר כדאמרינן בפרקין דלעיל (דף כ"ב): דמוטו צבצת הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והס גזרו שלא להדליק חי נמי ביום חגס אין מניחין לדלוק אור אלא בבית ע"ז: חזרי. שם אומה שהיתה עם פניחיה: ספי בינכחא. בתמיה: צבצת פדחק. סכנה אלמא שלא צבצת הדחק אסור: שורען בקרקע. ועדיין לא השרישו מהו ללקוט ולחכות: אין מוקפה לר' שמעון בזכר סרואו. אלא בשמן שזכר צבצת שהוא דולק כדתיבא לעיל: הוואיל והוקפה למעוה. צבצת: מוקפה לאיסרו. ויחזר כיוי: **ומוקפה למעוה ליום ליום**. בתמיה דקמ"ג ש"ן שזכר דוקא קאמר דליתא חזרי מוקפה למעוה ומוקפה של שעת דליקתו משום איסור כיוי אכל מוקפה למעוה גרידא לא אסור וחסיל צבצת המעוה: וספסיל סיכבה. לכוכה כו': קרמית: בגדי צבטנים שקורין אורינין: אפרסקין: צבלי וכוית: **עוד** מולאי י"ט פאחרון. והכא מוקפה למעוה איבא למוקפה לאיסור ליתא דהא משום חסירה אלא י"ט מנעל עוט על מעשי לשהיה הוואיל דבר שזכר: ווא ממאי דר' שמעון היא. דמוציבא לך מיניה: דסני ר' חייא כו' אין נוטלין ענים. בפסח ועלרת מסוכה העשויה ללל ופליג פליג משום מוקפה דליתקלא מחמת חסירה מלך צ"ט: אלא מן הסמוך לר' אס סמוך דחיות כלל מחמת דופנה ליתא איסור מוקפה דדעתיה עילייה מחמתו למישקלינהו למחר דלא סתם צה אהלא ומהך דתני ר' חייא בר יוסף הוי מני לחזי בריתא אלא ניחא ליה לחזיבי ממתיחא דר' חייא ור' חושעיה כדאמרינן בעלמא (הוילן דף קמ"ה) כל מחתיחא ללא מיתניא בי ר' חייא כו': ור' שמעון סתיר. אס נפלה דלית ליה מוקפה והכי מוקמינן ליה במסכת ביצה: **ושון** בצובס ספג בצב. סוקלה למעוה דמעוה כל צבצת אלמא כל שעת מעוה טגה מוקפה שלה והע"ז דליכא איסור פסיכה: **עוד** שזמן קאמרינן. ולא משום איסור אלא משום מעוה דהואיל דהוקפה למעוה דשבת הוקפה לכל זמן איסור דליקתו ולא יותר דאין מעוה אלא בשעת דליקתו ומסתבה און צ"ט מעוה אכל צבצת התג מעוה כל צבצת והוקפה כל כל זמן מעוה: אלא בגזירות ולמוקין. בגזירות תלמיס שמעלה לגג ליכשן ומשתתחה

סם מעט און ראוים לחילה עד שיתייצבו וכן לימוקיס דענבים: סיס אוכל כהאגיס. רבותא אשמעי' (ה"ה) אהויל מנין דלחקינהו אסור דעמיה וחקין: פבושין. קיי"ט. **ובן אפס אומר כו'.** והע"ז דהני חזי כל שעתא ואפי' נסתהו לא נתקלקלו מינה הוואיל והלקינהו אסרי: **וינא ר"י** למח לי הכך דקטק דחיהו בידים אפי' הכניסין נמי לאלור צה חומה: פלעילי

ואוכל אצטריכא ליה. מדנקט אוכל צבצת דחיהו בידים נראה דלזיל וחילי שרי ליה לר' צבצת דלא דחיהו בידים כוון גבי אורג: לדבריו

צבצתים כיון שמתקלקלן כל כך אין דעוה לקחתם עד שיתקפו היטב: **ובן** איתא אומר באפרסקין. אף על פי שאין מתקלקלן כל כך מוקפה אוחס מדעוה: **היבא** דלא דחיהו בידים אית ליה מוקפה. כוון הא דתנן בפרק מפנין (לקמן כ"ה): ולא את האולר ותנן נמי בפרק בתרא (דף כ"ה): רבי יהודה אומר אס לא היתה נבלה מע"ש אסורה כו':

אמר רחמנא או פולך או בשלא דבר עש לאיסרא דרומאי מעלו מפרסאי ווא תני ר' חייא מאי דכתוב (לזון כח) אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקופה ידע הקב"ה בישראל: שאין יכולים לקבל נדירות עשו הרשע לשיכך רגלה אוחס לכלל ובס' יבמות בפרק הבא על יבמתו (דף כ"ג) אסור מאי דכתוב בגין נבל אכעיס ר' יוחנן אבר אלו חברים אסורי ליה לר' יוחנן אתי הבארי לכלל (שאנ) [ש"ל] מכללי שאוראי תריץ ותיב נור על שלש מפני שלש על בשר מפני המתעלה על מרחצות מפני מבילה קא מתפסי שכן מפני ששמים ביום אירס ובשאלות דרב אחא מן שרואה כ"פ. במרשת וארא אל אברהם ובסבלות פסיסיס היו חברים שבתן מחזירין על בתי ישראל ומבניה את הגרות וותרין את הגהלים ומוליקין אותן לבית האור שלהן שהיא ע"ז ולא היו עושים לא אש ולא נחלים שליטי כלילה חזן שולחן שראיה כות נורא: **כדי** הוא ר' שמעון כן ויחי לטמון עליו בשעת הרהק. הוא ר' שמעון סתם במשנה ובברייתא הוא ר' שן כן ויחא וכל ר' יהודה סתם הוא ר' יהודה בר' אלעאי ובס' מנחה בפרק הקוסק (דף י"ח) אמרו מפני שר' יהודה בטי שר' אלעאי ר' אלעאי תלמידי של ר' אלעאי שנה לך משנת ר' אלעאי:

מניחין נר. מצדד יוס: ע"ג דקל. וילקט סם צבצת לילכא למיחש לכשיכבה לישקליה מיניה וגמלא משתמש במחזר דפון דלקיטי דלבר האסור בין השמשות איתקלי לכוילי יומא: ואין פניחין כו' צ"ע. דשקיל ומקא ליה ומשתמש בחילין: מס לי שבת כו'. צבצת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **ש"ל** דהנוכחא. אחר שזכר מקמי חזרי. שלא יראוהו בחזר כדאמרינן בפרקין דלעיל (דף כ"ב): דמוטו צבצת הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והס גזרו שלא להדליק חי נמי ביום חגס אין מניחין לדלוק אור אלא בבית ע"ז: חזרי. שם אומה שהיתה עם פניחיה: ספי בינכחא. בתמיה: צבצת פדחק. סכנה אלמא שלא צבצת הדחק אסור: שורען בקרקע. ועדיין לא השרישו מהו ללקוט ולחכות: אין מוקפה לר' שמעון בזכר סרואו. אלא בשמן שזכר צבצת שהוא דולק כדתיבא לעיל: הוואיל והוקפה למעוה. צבצת: מוקפה לאיסרו. ויחזר כיוי: **ומוקפה למעוה ליום ליום**. בתמיה דקמ"ג ש"ן שזכר דוקא קאמר דליתא חזרי מוקפה למעוה ומוקפה של שעת דליקתו משום איסור כיוי אכל מוקפה למעוה גרידא לא אסור וחסיל צבצת המעוה: וספסיל סיכבה. לכוכה כו': קרמית: בגדי צבטנים שקורין אורינין: אפרסקין: צבלי וכוית: **עוד** מולאי י"ט פאחרון. והכא מוקפה למעוה איבא למוקפה לאיסור ליתא דהא משום חסירה אלא י"ט מנעל עוט על מעשי לשהיה הוואיל דבר שזכר: ווא ממאי דר' שמעון היא. דמוציבא לך מיניה: דסני ר' חייא כו' אין נוטלין ענים. בפסח ועלרת מסוכה העשויה ללל ופליג פליג משום מוקפה דליתקלא מחמת חסירה מלך צ"ט: אלא מן הסמוך לר' אס סמוך דחיות כלל מחמת דופנה ליתא איסור מוקפה דדעתיה עילייה מחמתו למישקלינהו למחר דלא סתם צה אהלא ומהך דתני ר' חייא בר יוסף הוי מני לחזי בריתא אלא ניחא ליה לחזיבי ממתיחא דר' חייא ור' חושעיה כדאמרינן בעלמא (הוילן דף קמ"ה) כל מחתיחא ללא מיתניא בי ר' חייא כו': ור' שמעון סתיר. אס נפלה דלית ליה מוקפה והכי מוקמינן ליה במסכת ביצה: **ושון** בצובס ספג בצב. סוקלה למעוה דמעוה כל צבצת אלמא כל שעת מעוה טגה מוקפה שלה והע"ז דליכא איסור פסיכה: **עוד** שזמן קאמרינן. ולא משום איסור אלא משום מעוה דהואיל דהוקפה למעוה דשבת הוקפה לכל זמן איסור דליקתו ולא יותר דאין מעוה אלא בשעת דליקתו ומסתבה און צ"ט מעוה אכל צבצת התג מעוה כל צבצת והוקפה כל כל זמן מעוה: אלא בגזירות ולמוקין. בגזירות תלמיס שמעלה לגג ליכשן ומשתתחה

סם מעט און ראוים לחילה עד שיתייצבו וכן לימוקיס דענבים: סיס אוכל כהאגיס. רבותא אשמעי' (ה"ה) אהויל מנין דלחקינהו אסור דעמיה וחקין: פבושין. קיי"ט. **ובן אפס אומר כו'.** והע"ז דהני חזי כל שעתא ואפי' נסתהו לא נתקלקלו מינה הוואיל והלקינהו אסרי: **וינא ר"י** למח לי הכך דקטק דחיהו בידים אפי' הכניסין נמי לאלור צה חומה: פלעילי

ואוכל אצטריכא ליה. מדנקט אוכל צבצת דחיהו בידים נראה דלזיל וחילי שרי ליה לר' צבצת דלא דחיהו בידים כוון גבי אורג: לדבריו

צבצתים כיון שמתקלקלן כל כך אין דעוה לקחתם עד שיתקפו היטב: **ובן** איתא אומר באפרסקין. אף על פי שאין מתקלקלן כל כך מוקפה אוחס מדעוה: **היבא** דלא דחיהו בידים אית ליה מוקפה. כוון הא דתנן בפרק מפנין (לקמן כ"ה): ולא את האולר ותנן נמי בפרק בתרא (דף כ"ה): רבי יהודה אומר אס לא היתה נבלה מע"ש אסורה כו':

אמר רחמנא או פולך או בשלא דבר עש לאיסרא דרומאי מעלו מפרסאי ווא תני ר' חייא מאי דכתוב (לזון כח) אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקופה ידע הקב"ה בישראל: שאין יכולים לקבל נדירות עשו הרשע לשיכך רגלה אוחס לכלל ובס' יבמות בפרק הבא על יבמתו (דף כ"ג) אסור מאי דכתוב בגין נבל אכעיס ר' יוחנן אבר אלו חברים אסורי ליה לר' יוחנן אתי הבארי לכלל (שאנ) [ש"ל] מכללי שאוראי תריץ ותיב נור על שלש מפני שלש על בשר מפני המתעלה על מרחצות מפני מבילה קא מתפסי שכן מפני ששמים ביום אירס ובשאלות דרב אחא מן שרואה כ"פ. במרשת וארא אל אברהם ובסבלות פסיסיס היו חברים שבתן מחזירין על בתי ישראל ומבניה את הגרות וותרין את הגהלים ומוליקין אותן לבית האור שלהן שהיא ע"ז ולא היו עושים לא אש ולא נחלים שליטי כלילה חזן שולחן שראיה כות נורא: **כדי** הוא ר' שמעון כן ויחי לטמון עליו בשעת הרהק. הוא ר' שמעון סתם במשנה ובברייתא הוא ר' שן כן ויחא וכל ר' יהודה סתם הוא ר' יהודה בר' אלעאי ובס' מנחה בפרק הקוסק (דף י"ח) אמרו מפני שר' יהודה בטי שר' אלעאי ר' אלעאי תלמידי של ר' אלעאי שנה לך משנת ר' אלעאי:

מניחין נר. מצדד יוס: ע"ג דקל. וילקט סם צבצת לילכא למיחש לכשיכבה לישקליה מיניה וגמלא משתמש במחזר דפון דלקיטי דלבר האסור בין השמשות איתקלי לכוילי יומא: ואין פניחין כו' צ"ע. דשקיל ומקא ליה ומשתמש בחילין: מס לי שבת כו'. צבצת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **ש"ל** דהנוכחא. אחר שזכר מקמי חזרי. שלא יראוהו בחזר כדאמרינן בפרקין דלעיל (דף כ"ב): דמוטו צבצת הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והס גזרו שלא להדליק חי נמי ביום חגס אין מניחין לדלוק אור אלא בבית ע"ז: חזרי. שם אומה שהיתה עם פניחיה: ספי בינכחא. בתמיה: צבצת פדחק. סכנה אלמא שלא צבצת הדחק אסור: שורען בקרקע. ועדיין לא השרישו מהו ללקוט ולחכות: אין מוקפה לר' שמעון בזכר סרואו. אלא בשמן שזכר צבצת שהוא דולק כדתיבא לעיל: הוואיל והוקפה למעוה. צבצת: מוקפה לאיסרו. ויחזר כיוי: **ומוקפה למעוה ליום ליום**. בתמיה דקמ"ג ש"ן שזכר דוקא קאמר דליתא חזרי מוקפה למעוה ומוקפה של שעת דליקתו משום איסור כיוי אכל מוקפה למעוה גרידא לא אסור וחסיל צבצת המעוה: וספסיל סיכבה. לכוכה כו': קרמית: בגדי צבטנים שקורין אורינין: אפרסקין: צבלי וכוית: **עוד** מולאי י"ט פאחרון. והכא מוקפה למעוה איבא למוקפה לאיסור ליתא דהא משום חסירה אלא י"ט מנעל עוט על מעשי לשהיה הוואיל דבר שזכר: ווא ממאי דר' שמעון היא. דמוציבא לך מיניה: דסני ר' חייא כו' אין נוטלין ענים. בפסח ועלרת מסוכה העשויה ללל ופליג פליג משום מוקפה דליתקלא מחמת חסירה מלך צ"ט: אלא מן הסמוך לר' אס סמוך דחיות כלל מחמת דופנה ליתא איסור מוקפה דדעתיה עילייה מחמתו למישקלינהו למחר דלא סתם צה אהלא ומהך דתני ר' חייא בר יוסף הוי מני לחזי בריתא אלא ניחא ליה לחזיבי ממתיחא דר' חייא ור' חושעיה כדאמרינן בעלמא (הוילן דף קמ"ה) כל מחתיחא ללא מיתניא בי ר' חייא כו': ור' שמעון סתיר. אס נפלה דלית ליה מוקפה והכי מוקמינן ליה במסכת ביצה: **ושון** בצובס ספג בצב. סוקלה למעוה דמעוה כל צבצת אלמא כל שעת מעוה טגה מוקפה שלה והע"ז דליכא איסור פסיכה: **עוד** שזמן קאמרינן. ולא משום איסור אלא משום מעוה דהואיל דהוקפה למעוה דשבת הוקפה לכל זמן איסור דליקתו ולא יותר דאין מעוה אלא בשעת דליקתו ומסתבה און צ"ט מעוה אכל צבצת התג מעוה כל צבצת והוקפה כל כל זמן מעוה: אלא בגזירות ולמוקין. בגזירות תלמיס שמעלה לגג ליכשן ומשתתחה

סם מעט און ראוים לחילה עד שיתייצבו וכן לימוקיס דענבים: סיס אוכל כהאגיס. רבותא אשמעי' (ה"ה) אהויל מנין דלחקינהו אסור דעמיה וחקין: פבושין. קיי"ט. **ובן אפס אומר כו'.** והע"ז דהני חזי כל שעתא ואפי' נסתהו לא נתקלקלו מינה הוואיל והלקינהו אסרי: **וינא ר"י** למח לי הכך דקטק דחיהו בידים אפי' הכניסין נמי לאלור צה חומה: פלעילי

ואוכל אצטריכא ליה. מדנקט אוכל צבצת דחיהו בידים נראה דלזיל וחילי שרי ליה לר' צבצת דלא דחיהו בידים כוון גבי אורג: לדבריו

מניחין נר. מצדד יוס: ע"ג דקל. וילקט סם צבצת לילכא למיחש לכשיכבה לישקליה מיניה וגמלא משתמש במחזר דפון דלקיטי דלבר האסור בין השמשות איתקלי לכוילי יומא: ואין פניחין כו' צ"ע. דשקיל ומקא ליה ומשתמש בחילין: מס לי שבת כו'. צבצת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **ש"ל** דהנוכחא. אחר שזכר מקמי חזרי. שלא יראוהו בחזר כדאמרינן בפרקין דלעיל (דף כ"ב): דמוטו צבצת הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והס גזרו שלא להדליק חי נמי ביום חגס אין מניחין לדלוק אור אלא בבית ע"ז: חזרי. שם אומה שהיתה עם פניחיה: ספי בינכחא. בתמיה: צבצת פדחק. סכנה אלמא שלא צבצת הדחק אסור: שורען בקרקע. ועדיין לא השרישו מהו ללקוט ולחכות: אין מוקפה לר' שמעון בזכר סרואו. אלא בשמן שזכר צבצת שהוא דולק כדתיבא לעיל: הוואיל והוקפה למעוה. צבצת: מוקפה לאיסרו. ויחזר כיוי: **ומוקפה למעוה ליום ליום**. בתמיה דקמ"ג ש"ן שזכר דוקא קאמר דליתא חזרי מוקפה למעוה ומוקפה של שעת דליקתו משום איסור כיוי אכל מוקפה למעוה גרידא לא אסור וחסיל צבצת המעוה: וספסיל סיכבה. לכוכה כו': קרמית: בגדי צבטנים שקורין אורינין: אפרסקין: צבלי וכוית: **עוד** מולאי י"ט פאחרון. והכא מוקפה למעוה איבא למוקפה לאיסור ליתא דהא משום חסירה אלא י"ט מנעל עוט על מעשי לשהיה הוואיל דבר שזכר: ווא ממאי דר' שמעון היא. דמוציבא לך מיניה: דסני ר' חייא כו' אין נוטלין ענים. בפסח ועלרת מסוכה העשויה ללל ופליג פליג משום מוקפה דליתקלא מחמת חסירה מלך צ"ט: אלא מן הסמוך לר' אס סמוך דחיות כלל מחמת דופנה ליתא איסור מוקפה דדעתיה עילייה מחמתו למישקלינהו למחר דלא סתם צה אהלא ומהך דתני ר' חייא בר יוסף הוי מני לחזי בריתא אלא ניחא ליה לחזיבי ממתיחא דר' חייא ור' חושעיה כדאמרינן בעלמא (הוילן דף קמ"ה) כל מחתיחא ללא מיתניא בי ר' חייא כו': ור' שמעון סתיר. אס נפלה דלית ליה מוקפה והכי מוקמינן ליה במסכת ביצה: **ושון** בצובס ספג בצב. סוקלה למעוה דמעוה כל צבצת אלמא כל שעת מעוה טגה מוקפה שלה והע"ז דליכא איסור פסיכה: **עוד** שזמן קאמרינן. ולא משום איסור אלא משום מעוה דהואיל דהוקפה למעוה דשבת הוקפה לכל זמן איסור דליקתו ולא יותר דאין מעוה אלא בשעת דליקתו ומסתבה און צ"ט מעוה אכל צבצת התג מעוה כל צבצת והוקפה כל כל זמן מעוה: אלא בגזירות ולמוקין. בגזירות תלמיס שמעלה לגג ליכשן ומשתתחה

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה כ' מתח
לאוין סה סוף ט"ז א"ת
סמן רעו ט"ז ד' וסמן
תק"ד סוף ו'
גב ב מיי פכ"ו מהלכות
שבת הלכה י"ד סמן
לאוין סה ט"ז א"ת
סמן ט"ז סוף ו' :

כ"ד מיי פיה מהלכות
שבת הלכה זו